

Meer bevuiling bij strogebruik in aangepaste vleesvarkenshokken

Johan Zonderland en Hans Spoolder

In aangepaste gangbare vleesvarkenshokken geeft gebruik van stro meer hokbevuiling dan wanneer geen stro gebruikt wordt. Plaatsing van de voerbak achter in het hok op de roosters geeft meer hokbevuiling dan plaatsing van de voerbak voor in het hok tegen de voergang. De positie van het afleidingsmateriaal binnen het hok heeft geen invloed op hokbevuiling.

Het gebruik van stro in varkensstallen stelt eisen aan de hokinrichting. Bij nieuwbouw kan men rekening houden met de hokinrichting, maar helaas is nieuwbouw niet altijd een optie. Om strooiselverstreking toch te kunnen toepassen moeten ook gangbare vleesvarkenshokken op een relatief simpele manier aangepast kunnen worden voor strogebruik. In een onderzoek naar mestgedrag van vleesvarkens in een aangepast gangbaar hok werden kleine hoeveelheden stro verstrekt. Ook is nagegaan of de positie van de voerbak en het

afleidingsmateriaal (ketting) konden helpen bij het sturen van met name het mestgedrag.

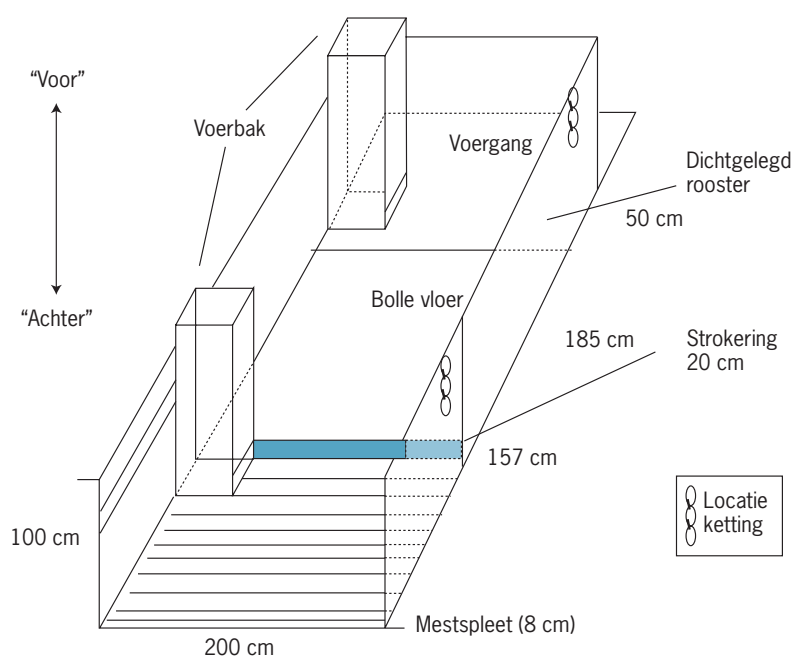
Proefopzet

In het onderzoek zijn drie verschillende proeffactoren vergeleken:

- 1 wel of geen stroverstreking;
- 2 voerbak voor of achter in het hok;
- 3 afleidingsmateriaal voor of achter in het hok (zie figuur 1).

Het onderzoek werd uitgevoerd in vier afdelingen gedurende twee rondes. Iedere afdeling bestond uit zes hokken van 2,00 m breed en 4,00 m diep. Vanaf de voergang gezien bestond de vloer uit 0,50 m betonnen noodrooster, 1,85 m bolle vloer, 1,57 m rooster en een mestspleet van 0,08 m (figuur 1). De betonnen noodroosters werden grotendeels dichtgemaakt (95%) met houten panlatten of met kunststof

Figuur 1 Hokinrichting. Voerbak en ketting waren vóór of achter in het hok geplaatst

Tabel 1 Gemiddelde hokbevuiling (procent van oppervlak dichte vloer) per proefbehandeling

Voerbak	Ketting	Wel stro	Geen stro
Voor	Voor	11	6
	Achter	14	4
Achter	Voor	24	9
	Achter	19	8

strips. Het percentage dichte vloer kwam na het dichtleggen van het noodrooster op 60%. Per hok werden acht dieren opgelegd met een opleggewicht van ongeveer 25 kg, waarmee het totale oppervlak per dier 1,0 m² bedroeg.

Om het stro zo veel mogelijk uit de mestput te houden werden de hokken met stro voorzien van een hardhouten stroke-ring (0,2 m) op de scheiding van de dichte vloer en het rooster. Op de dag van opleg werden de hokken in de helft van de afdelingen ingestrooid met een laagje (ongeveer 1,5 kg) gesneden tarwestro (strolengte 15 tot 25 cm). Er zijn waarnemingen uitgevoerd voor het bepalen van de hokbevuiling en het stroverbruik.

Resultaten

De gemiddelde hoeveelheid verstrekt stro gedurende het onderzoek was 34 gram per dier per dag. Er deden zich geen problemen voor met de hoeveelheid stro die in het mestkanaal terecht kwam. De hokbevuiling, uitgedrukt als percentage van het totale oppervlak dichte vloer, is vermeld in tabel 1.

De mate van hokbevuiling neemt toe bij het verstrekken van stro en het plaatsen van de voerbak achter in het hok. De plaats van de ketting heeft geen invloed op mate van hokbevuiling. 🚫

Conclusies

Het gebruik van stro in een aangepast gangbaar vleesvarkenshok geeft meer hokbevuiling. De plaatsing van de voerbak voor in het hok vermindert het probleem ten opzichte van hokken met de voerbak achterin: het creëren van een rustgebied tussen vreetplaats en mestplaats heeft dus voordelen. Daarentegen heeft de locatie van het afleidingsmateriaal geen effect op de hokbevuiling in dit type hokken.

Vleesvarkens in aangepaste hokken met stro